# ΠΛ12| ΤΟ ΑΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΑΧΩΡΟ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

2020 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2020/πλ12-το/

Στο χώρο και στο χρόνο οι υποστάσεις μας, ανάλογα με το πεδίο που βρέθηκαν, δημιούργησαν μία διάσταση, όσο ο νους τους μπορούσε να χωρέσει, όσο τα όριά τους τους επέτρεπαν. Προσάρμοσαν, μέσα σ’ αυτή τη διάσταση την ύπαρξή τους, την όλη κίνηση της υπόστασής τους, και γενικότερα τη διακίνηση των ιδεών.

Ο χρόνος και ο χώρος μέσα στον οποίο ζούμε, είναι τα δεσμά μας, είναι η προσκόλλησή μας στην ύλη. Προσκόλληση σε μία τοποθέτηση, που έχουμε δημιουργήσει από αιώνες, από ένα επίπεδο πτώσης. Είναι ένα στάδιο από το οποίο πρέπει να ξεφύγουμε.

Πώς όμως ο άνθρωπος ο τόσο πολύ ζυμωμένος μέσα στη διάσταση του χρόνου και του χώρου, ο τόσο κυνηγημένος από καταστάσεις, που συνεχώς νομίζει ότι δεν προλαβαίνει να φτάσει ή να κάνει, ο τόσο γεμάτος από περιορισμένες ιδέες, ενταγμένες μέσα στα γνωστά του πλαίσια, θα μπορέσει να ξεφύγει από τα δεσμά που ο ίδιος δημιούργησε;

Στο Άχωρο και στο Άχρονο, στην Άπειρη Διάσταση, που κυριαρχεί η Απεραντοσύνη του Θεού, δεν υπάρχουν ποινές, δεν υπάρχουν δεσμεύσεις, δεν υπάρχουν όρια, δεν υπάρχει τίποτα που να βαραίνει και να καθηλώνει τις υποστάσεις, παρά μόνο η Αέναη Ανακυκλούμενη Αγάπη, που δίνει ζωή και δύναμη και δημιουργεί συνεχώς, διαχέοντας την Αρμονία της, την Πνοή της, το Άρωμά της, την Ομορφιά της, στην Απειρότητα των Κόσμων.

Ο Άνθρωπος πρέπει να εισχωρήσει στη δική του Άπειρη Διάσταση του Άχρονου και του Άχωρου. Η επιφάνεια του ανθρώπου είναι αυτή που κουβαλάει τις ποινές, την πληθώρα των παράνομων εκδηλώσεων, των λανθασμένων επιλογών, των λανθασμένων σκέψεων κι ενεργειών. Μέσα στο «Είναι» του πάλλεται και δονείται η Άπειρη Διάσταση του Άχρονου και του Άχωρου. Είναι η πραγματική του Υπόσταση, η Μοναδική του Ύπαρξη, αυτή που είναι ελεύθερη, που μπορεί να δέχεται την Αγάπη και να τη διαχέει αυτόματα, γιατί είναι η ίδια η Αγάπη, που μπορεί να

επικοινωνεί πέρα από τις υλικές αισθήσεις και πέρα από τους υλικούς Κόσμους και τα υλικά φαινόμενα, με το Σύμπαν, που βρίσκεται εκδηλωμένο, μα και με τα Άπειρα Σύμπαντα, που αναμένουν τη γέννησή τους και τη δημιουργία τους, μέσα από μία Τέλεια εκδήλωση της Υπόστασης Άνθρωπος.

Είναι ανάγκη, λοιπόν, ο άνθρωπος της γης, ο άνθρωπος του χώρου και του χρόνου, ν' αρχίσει ν' αποδεσμεύεται από αυτές ακριβώς τις έννοιες, ν' αρχίσει ο νους του ν' αποκολλάται από την ιδέα γη, από την ιδέα χρόνος και χώρος, σαν απόλυτα συνυφασμένες με την ύπαρξή του, την εκδήλωσή του, τη ζωή του.

Είναι ένα στάδιο ζωής πολύ περιορισμένο, η ύπαρξη μέσα σ' αυτές τις διαστάσεις. Ένα στάδιο ζωής φτιαγμένο από υποστάσεις, που αναγκάστηκαν από μία λανθασμένη επιλογή να δομήσουν ένα κόσμο που θα εξυπηρετούσε αυτή τη λανθασμένη επιλογή και θα διαιώνιζε αυτή, προσφέροντας ορισμένες απολαύσεις, που όμως δεν μπορούν να συγκριθούν με την ελευθερία της Απέραντης Υπόστασης, της παλλόμενης Υπόστασης, σ' όλα τα Σύμπαντα και σ' όλα τα πεδία.

Η αποδέσμευσή του από τη λανθασμένη επιλογή δεν είναι δυνατόν να γίνει άμεσα. Δεν είναι δυνατόν η πορεία των αιώνων να διαγράφει μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο του γήινου χρόνου. Η πορεία των αιώνων του γήινου χρόνου χρειάζεται ανάλογο χρόνο γήινο πάλι, για να μπορέσει να επανορθωθεί και να μπορέσουν όλες οι επιπτώσεις κι οι δυσαρμονίες από τα λάθη να γίνουν πάλι Αρμονία και Ισορροπία, ώστε καμιά διαταραχή να μην υπάρχει στα Άπειρα Σύμπαντα.

Είναι όμως ανάγκη ο άνθρωπος να περιμένει αιώνες για να μπορέσει επιτέλους να αισθανθεί πιο ελεύθερος, για να μπορέσει επιτέλους να νιώσει ότι δεν δεσμεύεται από τα δικά του όρια και ότι μπορεί ν' ανοίξει τα φτερά του και να πετάξει σ' όλα τα πεδία και να εκδηλωθεί, ως Ομοούσιος του Πατέρα, ως Άπειρος, ως Αγάπη και ως Φως;

Αν ο Άνθρωπος θελήσει να παραμείνει προσκολλημένος στην υλική του κατάσταση, στην τοποθέτηση που μέχρι τώρα είχε, τότε θα χρειαστούν αιώνες πολλοί, για να μπορέσει να επανορθώσει. Θα χρειαστούν ακόμα πολλά λάθη, πολύς πόνος, πολλά φαινόμενα εξωτερικά, που θα τον αναγκάσουν να δει και να προχωρήσει μέσα από την ύλη και μέσα απ' το χρόνο, στο Άχρονο, στο Άυλο, στο Άχωρο.

Το μυστικό είναι να μπορέσει ο άνθρωπος να ξεκολλήσει από τις τοποθετήσεις του. Από τη στιγμή που θα μπορέσει να εισχωρήσει μέσα στην υπόστασή του, στο «Είναι» του, που δεν έχει όρια και δεσμεύσεις, που δεν έχει ποινές και ν' αντλήσει μέσα απ' αυτή την Άπειρη Υπόσταση, συμπυκνώνει τους αιώνες σε στιγμές, συμπυκνώνει το γήινο χρόνο τόσο πολύ, ώστε μπορεί να διαγράψει την πορεία των λανθασμένων αιώνων σ' ένα δευτερόλεπτο και ν' ακολουθήσει μία Νέα πορεία, γεμάτη Φως, γεμάτη Αγάπη, μία πορεία που δεν θα δεσμεύεται από το βάρος παλαιών καταστάσεων, που δεν θ' απαιτεί εκπλήρωση χρεών, αλλά θα είναι πορεία προσφοράς και Αγάπης. **Θα είναι η πορεία του Λόγου Ανθρώπου σε εκδήλωση,** η πορεία του Λόγου - Ανθρώπου σε επιστροφή, προς τη Μία Ενωμένη και Αέναη Ύπαρξη του Απέραντου Θεού.

Όσο ο άνθρωπος θέτει σαν πρώτη επιλογή στη ζωή του την εξωτερική άνεση, την εξωτερική καλλιέργεια, τη θέση του την εξωτερική μέσα στην Κοινωνία, είναι απόλυτα συνυφασμένος με τη γη, το χώρο και το χρόνο. Είναι απόλυτα συνυφασμένος, γιατί ασχολείται με τον εξωτερικό άνθρωπο, τον άνθρωπο σώμα, που τον δένει με τη γη. Γιατί ο άνθρωπος σώμα μπορεί να κινηθεί μόνο στη γη, μπορεί να υπάρξει μόνο στο φθαρτό και περιορισμένο επίπεδο του χρόνου και του χώρου.

Όταν όμως η πρώτη επιλογή του Ανθρώπου είναι η Πνευματική καλλιέργεια και εκλέπτυνση, χωρίς αυτό να σημαίνει, ότι δεν θα υπάρχει ενδιαφέρον και για τη σωματική εξωτερική του εκδήλωση, τότε τα δεσμά με τη γη αδυνατίζουν. Η προσήλωση στην εσωτερική υπόσταση, είναι αυτή που σταδιακά αποκόβει και αποδυναμώνει τα δεσμά του έξω ανθρώπου με τη γη. Ενώ αντίθετα δυναμώνει τους δεσμούς, που δένουν τον έσω Άνθρωπο με την Αιωνιότητα του Θεού.

Η ενδυνάμωση της σχέσης του Θεού με τον Άνθρωπο χορηγεί στην έσω υπόσταση του ανθρώπου νέες δυνάμεις, περισσότερο Φως, μεγαλύτερη ενεργητικότητα και δραστηριοποίηση, ώστε να μπορέσει εκδηλούμενη δυναμικά από μέσα προς τα έξω να κατακυριεύσει τον έξω άνθρωπο και να τον εναρμονίσει στον ίδιο παλμό με τον δικό του, ώστε ο έσω και ο έξω Άνθρωπος να ταυτισθούν απόλυτα, να μην υπάρχει κανένας διαχωρισμός, καμία διαφορετική παλμοδόνηση, αλλά η Μία Ενιαία δόνηση της Αγάπης.

Μ' αυτό τον τρόπο ο έξω άνθρωπος είναι ένα σκήνωμα, που κινείται πάνω στη γη, μέσα στο χρόνο και στο χώρο, εργάζεται, τρέφεται, όμως δεν έχει πλέον δεσμά με την ύλη, δεν τρέφεται από την

ύλη, έχει ανακαλύψει την πραγματική Πηγή της τροφοδοσίας των όντων, που είναι η Άπειρη Υπόσταση του Θεού, η Πηγή της Αγάπης, της Σοφίας και του Φωτός.

Κι όταν φθάσει στην κατάσταση να περπατά πάνω στη γη, χωρίς συγχρόνως να δεσμεύεται από αυτήν, αρχίζει να διαχέει την Αγάπη και το Φως, σαν μία μικρότερη Πηγή, ενωμένη στο Απόλυτο, με την Απέραντη Πηγή του Φωτός. Τότε είναι, που από μέσα του η Θεία Ενέργεια δημιουργεί Αναλλοίωτους κι Άφθαρτους δεσμούς, που ελευθερώνουν και δεν καθηλώνουν, με κάθε Άνθρωπο Αδελφό του, μα και με κάθε αντικείμενο και με τη Φύση σ' όλη της την πολλαπλότητα.

Κι αυτοί οι δεσμοί οι Αναλλοίωτοι και οι Άφθαρτοι είναι που τον μαθαίνουν σταδιακά να ζει ελεύθερος, μ' αυτή την ελευθερία που μόνο η Απειρότητα του Θεού κατέχει. Κάθε φορά που δημιουργεί μία σύνδεση με Αγάπη, κάθε φορά που αφομοιώνει εντός του μία Υπόσταση ενός Ανθρώπου Αδελφού και παραχωρεί την υπόστασή του στον Αδελφό του, κάθε φορά που εγκολπώνει μέσα του την ομορφιά της φύσης κι αφήνει τη δική του ομορφιά να πλανηθεί μέσα στο περιβάλλον του, ελευθερώνεται ακόμα περισσότερο, γίνεται ακόμα πιο Άπειρος, πιο Μεγάλος, προχωρεί σταθερά, προς τη Μεγαλοσύνη του Θεού, προς τη Μεγαλοσύνη τη δική του, προχωρεί σταθερά στο βάθος του «Είναι» του, εκεί που υπάρχει η Αέναη Διάσταση του Άχρονου και του Άχωρου και που αναμένει τη συμπύκνωση όλων των αιώνων κι όλων των διαστάσεων στη Μοναδικότητα του Ενός, στη Μοναδικότητα του Ανύπαρκτου, για να εκδηλωθεί ως τα πάντα.

Η μορφή του Ανθρώπου δεν είναι εμπόδιο, όπως ίσως έχει δημιουργηθεί η εντύπωση σε πολλούς. Δεν είναι η μορφή που φέρει ο άνθρωπος, το εξωτερικό σκήνωμα, που τον εμποδίζει να ξεφύγει από την κατάσταση της ύλης. Είναι απλά και μόνο **η κίνηση του νου του,** που έχει συμμορφωθεί με τους νόμους του υλικού πεδίου, έχει ταυτισθεί με τη γη. Έχει φθάσει ο νους του ανθρώπου να κινείται μέσα στα περιορισμένα όρια της γης και μ' αυτόν τον τρόπο είναι αδύνατον ο άνθρωπος να ξεφύγει.

Όταν η κίνηση του νου καταστεί Ουράνια και με τον όρο Ουράνια εννοώ, χωρίς όρια, χωρίς περιορισμούς, μία κίνηση νου, που να μπορεί ν' ανατρέχει πάνω από το χώρο και το χρόνο, πάνω από τις περιοριστικές καταστάσεις, που καθημερινά ο άνθρωπος αντιμετωπίζει στην ύλη, πάνω από τις συγκρούσεις και τις αντιφάσεις. Μία κίνηση νου που εκδηλώνει Ενότητα κι Αγάπη, τότε η μορφή θα εξυπηρετήσει απλά ένα προορισμό φανέρωσης του Λόγου μέσα στις μορφές.

Θα εξυπηρετήσει τη διάχυση της Θείας Ενέργειας μέσα στο πεδίο της ύλης, ώστε ολόκληρη η γη να μπορέσει να δονηθεί σ’ άλλους κραδασμούς, υψηλούς, θείας Ενέργειας, να εισπορευθεί μέσα στο «Είναι» του Ανθρώπου, του ενωμένου Ανθρώπου και να επιστρέφει στην Πηγή της εκπόρευσης των πάντων, στον Πατέρα - Θεό, στον Άμορφο και Ανεκδήλωτο Πατέρα, που αναμένει τον Άνθρωπο να επιστρέφει, για να τον ενώσει με την Άμορφη Ουσία Του, ώστε να του δώσει τη δυνατότητα να εκδηλωθεί, δημιουργώντας Τελειότητα και Αρμονία, εκδηλώνοντας τα θεία του στοιχεία, μεμονωμένα ή σε ολότητα, χωρίς όμως πλέον αυτή η μεμονωμένη εκδήλωση των θείων στοιχείων να δημιουργεί ανισορροπία, αλλά με πλήρη εσωτερική συνοχή και ενότητα των πάντων.

Είναι ανάγκη ο Άνθρωπος να μπορέσει ν’ αφήσει το νου του, έστω και στιγμιαία, να διαπεράσει τα στρώματα της ύλης, που τον καθηλώνουν και τον καταπιέζουν και ν’ αγγίξει την Απειρότητα του Θείου Νου. Η Απειρότητα του Θείου Νου αποφέρει συνεχώς Θείο Φως, Θείες δονήσεις, για ν’ αγγίξουν τον περιορισμένο νου του ανθρώπου και να τον μεταβάλουν σε Απειρότητα. Όμως είναι αναγκαίο να υπάρχει ο χώρος, να υπάρχει η δίοδος, απ’ όπου θα περάσει η Ακτίνα του Φωτός, για να δημιουργήσει μέσα στο νου, που είναι απόρροια του Θείου, τον Σπινθήρα, που θ’ ανάψει τη Φωτιά της Απειρότητας, για να μετουσιώσει κάθε φθαρτό και περιορισμένο σε Απέραντο, Αέναο και Αναλλοίωτο.

Η πορεία σου, Άνθρωπε - Αδελφέ, δεν βρίσκεται μέσα σε χρόνο ενταγμένη. Η πορεία σου μπορεί να είναι τόσο γρήγορη και τόσο ταχύρρυθμη, που να μην προλάβεις ούτε συ να κατανοήσεις, για πότε μετουσιώθηκες και για πότε ενώθηκες με την Απεραντοσύνη του Λόγου. Όμως οι επιλογές οι δικές σου, η δική σου ταξινόμηση των σκέψεων, η δική σου διευθέτηση του χώρου, στον οποίον θα δεχθείς το Θείο Φως, είναι αυτή που προσδιορίζει την ταχύτητα της επιστροφής σου. Η πορεία σου είναι Άχρονη, εσύ καταμετράς με χρόνο, τους γήινους αιώνες. Η εξέλιξη όμως του πνεύματός σου δεν υπάγεται σε χρόνο και σε χώρο.

Η εξέλιξή σου είναι παρούσα κάθε στιγμή, δεν έχει παρελθόν, δεν έχει μέλλον. Η εξέλιξή σου γνωρίζει μόνο μία Διάσταση, είναι πάντα στο παρόν. Ο Θεός περικλείει μέσα Του τα πάντα, έτσι περικλείει μέσα Του και το γήινο χρόνο, όμως αυτός ο γήινος χρόνος αφομοιούμενος μέσα στην Απειρότητα του Θεού, δεν υφίσταται. Η Απειρότητα του Θεού είναι ταυτόχρονη ύπαρξη μέσα στα πάντα, χωρίς αρχή και χωρίς τέλος. Η εξέλιξή σου, που είναι εξέλιξη Πνεύματος **Ομοούσιου με**

**τον Πατέρα - Δημιουργό,** είναι πάντα παρούσα μέσα στα πάντα. Έτσι, Άνθρωπε, βρίσκεσαι εξελισσόμενος σε διάφορες μορφές, διαχεόμενος μέσα στο Σύμπαν.

Ακόμα και τώρα που βρίσκεσαι περιορισμένος σε μορφές, διαχέεσαι ταυτόχρονα παντού. Απομένει η δική σου κίνηση στη σκέψη, που θα σε απογυμνώσει από την πλάνη των αισθήσεων, από την πλάνη των φαινομένων, από την πλάνη της ύπαρξης ως υλικού ανθρώπου και όχι ως Ουσίας και Πνεύματος, και θα φέρει την εξέλιξή σου στο Υπέρτατο σημείο της Τελείωσης, στο Υπερούσιο σημείο της Απόλυτης ταύτισης και Ένωσης με την Απειρότητα του Θεού.

Τότε δεν θα υπάρχει τίποτε άλλο, παρά μόνο η Θεία Αρμονία της Απέραντης Αγάπης, η Θεία Θαλπωρή της Απέραντης Καλοσύνης, η Ομορφιά της Τελειότητας και της Ισορροπίας. Μέχρι που η κίνηση της σκέψης σου να φτάσει σ’ αυτό το σημείο η δυσαρμονία σου διαχέεται μέσα στο Σύμπαν και εκδηλώνεται στους Κόσμους, δημιουργώντας δυσαρμονίες σ’ όλα τα επίπεδα, διαμορφώνοντας ανάλογα με τη σταδιακή σου εξέλιξη νέες καταστάσεις, μέσα στο Σύμπαν.

Αν και περιορισμένος στις μορφές, Άνθρωπε, είσαι απόλυτα συνδεδεμένος, εσωτερικά, με τα Σύμπαντα, γιατί είσαι και συ Ομοούσιος του Πατέρα, κι αυτή η Ουσία είναι που δημιούργησε τα πάντα. Άρα όλα τα Σύμπαντα αντιστοιχούν εντός σου και συ αντιστοιχείς σ’ όλα τα Σύμπαντα. Οι δικές σου ενέργειες, όσο κι αν δεν μπορείς να το κατανοήσεις, είναι αυτές που πολλές φορές προκαλούν και εμφανείς καταστάσεις δυσαρμονίας στο περιβάλλον και στους πλανήτες. Αυτές που προκαλούν Κοσμογονικά φαινόμενα. Η δική σου μη επαρκής εξέλιξη, είναι αυτή που επισύρει τη μη επαρκή ισορροπία των Συμπάντων και δημιουργεί επιπτώσεις.

Άνθρωπε Αδελφέ, είναι ανάγκη να συνειδητοποιήσεις την ευθύνη που φέρεις, που υπάρχει μέσα σου. Είναι ανάγκη να συνειδητοποιήσεις το χρέος που φέρεις, να εκδηλώσεις την Τελειότητα και την αλληλουχία που αφέθηκε στα δικά σου χέρια, να την εκδηλώσεις ελεύθερα. Όσο λιγότερες οι λανθασμένες επιλογές, τόσο πιο γρήγορα η ισορροπία κι η αποκατάσταση της Αρμονίας θα συντελεστεί. Όσο πιο γρήγορα η κίνηση της σκέψης ξεφύγει από τα περιοριστικά δογματικά όρια και αφεθεί στο Θείο Φως και αφομοιωθεί από τον Απέραντο Νου, τόσο πιο γρήγορα ο Άνθρωπος θα καταστεί Άπειρος και τότε η επιστροφή θα είναι πια γεγονός. Η Απεραντοσύνη των αιώνων θα έχει καταστεί το ενιαίο Άχρονο, και όλοι οι τόποι θα έχουν καταστεί η Μία Άχωρη Υπόσταση του Θεού.